

MIRELA PENU

URME PE APĂ

Povestiri din România

CUPRINS

5	DEDICAȚIE
8	CUVÂNTUL AUTOAREI
12	CURCUBEUL
17	FÂNTÂNA NEUITĂRII...
24	GALA PREMIILOR UNIUNII INTERNAȚIONALE A OAMENILOR DE CREAȚIE SAU CÂND UN COPIL CÂNTĂ DESPRE PRIETENIE
33	ÎNCĂ UN PAS...
43	ÎNTRE DOUĂ DRUMURI
49	IUBIRE NESFÂRȘITĂ
64	LEGĂMÂNT CU VIAȚA
71	O ZI – DAR CE BINECUVÂNTATĂ ZI!
76	O ROMÂNCĂ...

81	PĂMÂNTUL ESTE DULCE
87	POETUL DINTRE VIEȚI
95	SĂ SALVĂM ACESTE FLORI!
99	SCRISOARE CĂTRE FIUL PROFESORULUI POET, MILITANT, GEORGE ZAMFIR
104	SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE DISIDENTUL IULIUS FILIP
110	ULTIMUL DAR
117	URME PE APĂ
129	MIRELA PENU

CURCUBEUL

(Poveste adevărată)

Din spatele ochelarilor cu ramă groasă te priveau doi ochi albaștri care au fost – odată! – luminoși și calzi. Acum, albastrul lor era tulbure, ca o băltoacă de pe uliță în care cineva, cu bățul, amesteca apa cu mîlul format după ploaie. Așa îi erau acum ochii, așa îi era sufletul, tulbure și greu, așa îi erau toate clipele vieții, după acel moment negru în care un șofer băut, la volanul mașinii argintii i-a răpit copilă, pe Mihaela... și întreaga ei viață... Aurelia era pierdută, rătăcită printre negru... fără lumină și fără călăuză... Nici cuvintele nu mai îndrăzneau să facă un singur pas către sufletul ei... Veneau dinspre oameni și se spargeau în silabe și litere răzlețe, ca un pumn de grăunțe ce se scurge brusc printre degete... fără să ajungă la urechile femeii.

Ochii triști puneau barieră!

Poarta casei se deschidea doar la pomeni...

Dacă intrai puteai vedea că primăvara parcă ocolise bucata aceasta de loc. Nepăsarea alerga haotică și fericită! – printre tufele rebele. În grabă, câteva buruieni fuseseră tăiate iar câteva flori mai scoteau capul spre lumină...

În casă doar camera copilei de 10 ani strălucea de curățenie în așteptarea – zadarnică – a unei întoarceri... O femeie, special angajată, făcea totul căci Aurelia nu avea puterea de a păși pragul camerei... Zicea ea că nu poate înota prin oceanul de lacrimi care acoperea ușa...

În rest zilele se scurgeau greu. Mîncarea rămânea sleită în farfurie..., așternuturile nespălate, cămășile necălcate... căci silueta înaltă a Aureliei veghea ore în șir o ușă închisă din spatele căreia nu se mai auzea niciun râset...

.....

Olga ștergea ades praful de pe cărțile din bibliotecă. Uneori mai răsfoia câte o carte, o mîngăia, retrăia câteva clipe povestea personajelor și o pune la loc. Nu înainte de a mai da odată cu cărpa de praf... Acum privea cartea cu coperti albastre cu gândurile duse departe... Chipul senin al băiatului desenat pe copertă avea ochii albaștri, veseli. Privea spre fiecare și spre nimeni... Vorbea tuturor și... nimănui... Iar acum, pe ea, Olga Panaitescu o îndemna... Nu știa la ce, dar îndemnul parcă izvora dintre pagini...

Cartea aceasta o citise de trei ori. Fără pauză! Era sigură că niciodată nu a mai simțit această nevoie! Să citești, continuu o carte de trei ori! Să o termini și să o iei de la început, de parcă primul capitol ar fi fost... următorul!!! Abia apoi cartea s-a odihnit pe raft. Nu și gândurile femeii.

I s-a mai întîmplat cu „Vânătorii de zmeie”, cartea lui Khaled Hosseini. dar pe aceea o citise doar de două ori. Era în metrou. A dat ultima pagină și a continuat... cu prima!

Așa făcea mai mereu... Când termină de citit orice carte, gândurile Olgăi mai rămâneau, la vorbă, cu personajele care tocmai își încheiaseră povestea...

În liniștea serii, Olga privea iarăși cartea cu coperti albastre. Nu o putea pune la loc... De afară se auzea răpăitul ploii. Plouă de câteva ore bune. Vreme de stat în casă. Cârpa șterse de câteva ori cartea într-un gest prelungit și fără rost... Ochii castanii ai femeii a citit – de câteva ori – titlul, l-a privit pe Matei-peronajul și chipul de pe copertă, cu dragoste și cu intensitate, căutând răspuns la întrebarea nerostită:

– Ce vrei, tu, să-mi spui, Matei, în această seară? se trezi femeia întrebând cu voce tare...

– Ce vrei să-mi spui, Matei? repetă ca un ecou surd, căutând cu ochii blânzi în aerul încăperii răspunsul... Ochii i-au căzut pe tastatura calculatorului; tastele cu litere erau nemișcate într-o așteptare chinuitoare...

Așa a scris și mama ta, Suzanne Ward, cartea. I-ai „dictat-o” tu, de acolo de sus, își aminti Olga. Scribe și pe copertă: Scrisă de Matei, împreună cu Suzanne Ward. O relatare directă despre viața de dincolo.

Cu pași rari se îndreptă spre calculator, lăsând să-i cadă aiurea din mână, cârpa pentru praf...

În curând din imprimantă ieși o singură pagină, pe care era scris doar un îndemn:

CITEȘTE!

Olga a luat cartea cu coperti albastre, a împachetat-o într-o pungă de plastic, apoi o acoperi în mai multe straturi de folie transparentă. A pus încet foaia albă ieșită din imprimantă deasupra și a mai aplicat încă trei straturi de folie. Literele de pe foaia albă răzbăteau.

O ultimă pungă de plastic, bine legată, a ascuns pachetul.

Apoi, cu cartea la piept, Olga, a luat în grabă umbrelă de pe cuier, ieși a ieșit în curte și cu pași repezi trecu stadă. La poarta Aureliei se opri, aruncă cu putere punga pe alea de ciment, direct în fața ușii de la intrare. Sub streășină. Doar puține picături de apă loveau punga....

– Mamă, unde ai fost? întrebă băiatul.

– I-am trimis Doamnei Aurelia... un mesaj... o carte...

– Acum... noaptea?? făcu copilul ochii mari. Mai și plouă!!!

– De ce, mamă? De ce?

– Pentru că... trebuia...

–... trebuia?... răsună mirat glasul băiatului...

–... trebuia să o ajut să treacă peste durerea ei

–... cum?...

–... și pentru că... pentru că... își continua Olga gândurile, fără să audă mirările copilului... pentru că... numai după ploaie... apare curcubeul!

Mirela Penu, 24. 06. 2019

PS. Cartea primită de Aurelia se numește:

Matei, vorbește-mi despre rai, de Suzanne Ward. Este o relatare directă despre viața de dincolo, relatare făcută de fiul autoarei, mort la 17 ani într-un accident de mașină... Cartea „ne ajută nu numai să înțelegem frumusețea din lumea de dincolo,

ci și să învățăm cum să o aducem în lumea noastră” (Bobbie Sandoz) Ea este „cea mai completă imagine pe care o are lumea noastră până acum despre Universul de unde venim cu toții și în care ne vom întoarce atunci când ni se va încheia viața” (Michael Joseph, editor)

FÂNTÂNA NEUITĂRII...

PRIMA ÎNTÂLNIRE BOTENI, SEPTEMBRIE 1944

– Unde putem bea și noi o bere, fetițo?...

Ochii albaștri, senini, ai tânărului sublocotenent s-au oprit pentru o clipă asupra fetei mai măricele din grupul de copii care se juca într-o băltoacă apărută – iute și fără greutate! – după ploaia de acum câteva ceasuri.

Dar cerul se luminase, soarele de toamnă încălzea zarea, iar pământul umed se usca încet.

Fata văzuse deja acest mic grup de soldați care mergea pe mijlocul șoselei – Liniei – cum îi ziceau toți din sat. Erau obișnuiți cu soldații, căci micul aeroport militar de la margine le aducea mereu oameni noi prin sat, pe la cârciumă dar și pe la case cu fete tinerele, pe care mamele le cam țineau ascunse. Nu prea înțelegea ea – și mai nimeni din sat, în zilele alea! – ce se întâmplă cu războiul ăsta, și cam care era mersul lui. Numai și numai cuvântul ăsta-război! – le dădea tuturor fiori... Unora le-a umplut deja casele și sufletele de negru... de prea mult negru... Umbra morții adia prin sat ca o stăpână prea crudă și prea nemiloasă... Pe cele câteva ulițe ce dădeau în Linie, femei cu

lumânări și colaci, treceau cernite spre biserică... Niște ființe mergătoare, fără lumină în privirea pe care nu și-o mai ridicau spre cer...

– Uitați, acolo, la Mat-ul din Răspântie... arată fața spre o cârciumă așezată la întretăierea Liniei cu singura șosea din sat.

– La Răspântie?... se prefăcu mirat posesorul ochilor albaștri.

– Da, la Răspântie...

– Cum adică?!... întrebă, cu chef de vorbă tânărul.

– Vedeți... Zicem noi că satu' ăsta e risipit de-a lungul unei cruci... Așa rânduiește Dumnezeu unele lucruri. Linia, șoseaua asta care începe la Aeroport, acolo, în spatele Haltei – Halta CFR – de unde veniți! – și duce așa dreeeeept și lung cale de 2-3 kilometri până la râu, la Dâmbovița. Numai că aici, aproape de Haltă, Linia este tăiată de șoseaua asta muuuult mai scurtă, ca brațul crucii. Aici e Răspântia, zice fata pe un ton serios.

– Deci, un capăt al „crucii” este la Haltă, lângă Aeroport și unul, hăt departe, la râu. Dar celelalte două, mai mici?

– Vedeți, brațul drept are în capăt Biserica, Biserica satului și Cimitirul – iar brațul stâng... brațul stâng... trece... trece... pe lângă... casa mea... se auzi fata zicând după o clipă de gândire.

– Aha!... Dacă o Biserică poate fi un punct important, înțeleg... da' la celălalt capăt, casa ta ce are așa de special?

– Păi dacă Biserica e locul unde cam încep și unde sfârșesc zilele omului... casa mea... e și ea deosebită...

– Păi... cad de ce?

– Pentru că... are parmalâc roz!... nu găsi fata altă explicație, însoțind totul cu un zâmbet curat.

– Acum am înțeles... Da te pricepi să explici! Și ai ochi frumoși!.

– Da... știu... Mi s-a mai spus... Adică mi s-a mai spus că știu să explic! preciză ea repede. De aceea vreau să mă fac învățătoare... să le explic copiilor... și oamenilor care vor să mă asculte.

– Nu mai spune!! Chiar așa?

– Da'... la cârciumă de ce îi ziceți... Mat?... întrebă vesel tânărul. Și ce-i ăla parmalâc?

– Hai, Sandule! Nu mai pierde vremea, că tot nu scapi de cinste! E ziua ta, și nu scapi! Te luăm pe sus... Nouă ne frige buza de sete și el vrea să știe ce-i ăla parmalâc!! Ca să vezi!

– Să vă explic... da' poate într-o altă zi!... adăugă fata privind ciudat spre micul grup gălăgios care ducea deja cu el și privirea albastră și senină.

Așa s-au cunoscut părinții mei... cu ceva ani înainte că destinul să-i unească și în fața lui Dumnezeu...

ULTIMA ÎNTÂLNIRE BOTENI, SEPTEMBRIE 2016

Stau în Răspântie de ceva vreme, cu respirația tăiată.

Mă caut...

Mă caut pe mine cea de acum zeci de ani și cea de acum puțini ani, caut locuri, caut amintiri, caut case, caut oameni, caut pietre și copaci.